

Sygn. akt. IV Ka 1295/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Regulska

Sędziowie SSO Krzysztof Głowacki (spr.)

SSR del do SO Izabela Krupa

Protokolant Jowita Sierańska

przy udziale B. M. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2013r.

sprawy **J. O. (1)**

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 8 października 2012r. sygn. akt II K 1041/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzony oskarżonemu J. O. (1) w pkt IV części dyspozytywnej wyroku środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym obniża do 1(jednego) roku:

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza opłatę w kwocie 120 złotych za II instancję.

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej oskarżył J. O. (1) **o to że:**

w dniu 4 sierpnia 2012 r. we W. na drodze publicznej jaką jest ul. (...) będąc w stanie nietrzeźwości posiadając 0,87 mg / l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny samochód marki F. (...) nr rej. (...);

to jest o czyn z art.178a§ 1 kk.

Wyrokiem z dnia 8 października 2012r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej sygn. akt II K 1041/12:

I. uznał oskarżonego **J. O. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku i za to na podstawie art.178a§1 kk. wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy ;

II. na podstawie art.69§1 i 2 kk. i art.70§1 pkt. kk. wykonanie orzeczonej kary zawiesił warunkowo na () lata okresu próby;

III. na podstawie art.63§1 kk. na poczet orzeczonej kary zaliczył okres zatrzymania w dniach od 04 sierpnia 2012 r. do 05 sierpnia 2012 r.;

IV. na podstawie art.42§2 kk. orzekł wobec środka karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres () lat;

V. na podstawie art.63§2 kk. na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy w dniach od 04 sierpnia 2012 r. do 08 października 2012 r.;

VI. na podstawie art.49§2 kk. orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 400 (czteryście) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych i wymierzył mu opłatę w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. Rażąco niewspółmierność kary (art.438 pkt.4 k.p.k.) poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w rażąco nadmiernej wysokości, z naruszeniem zasad zarówno prewencji ogólnej, jak i szczególnej, a nadto nie uwzględniającej należyte stopnia zawinienia sprawy, jak i jego postawy po popełnieniu przestępstwa, oraz w toku postępowania przygotowawczego i sądowego.

2. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia (art.438 pkt.2 k.p.k.) a to art.4 k.p.k. w zw. z art.7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów polegające na ukształtowanie przez Sąd przekonania o wysokim stopniu wytworzonego przez oskarżonego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i dokonanie tejże oceny w sposób dowolny.

Podnosząc wyżej przytoczone zarzuty, apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. O. (1) środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 (jednego) roku; ewentualnie

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważy, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego J. O. (1) częściowo zasługiwała na uwzględnienie .

Obrońca oskarżonego kwestionując prawidłowość zaskarżonego wyroku zarzucił Sądowi I instancji rażąco niewspółmierność orzeczonej kary.

W tym miejscu wskazać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego potwierdzone zostały zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, którego ocenę Sąd I instancji przeprowadził z dużą wnikliwością. Istotnym w rozpoznawanej sprawie okazały się zeznania P. N., funkcjonariusza policji który dokonał zatrzymania pojazdu kierowanego przez oskarżonego, wyjaśnień J. O. (2) przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu występku oraz wynik urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu(k.2).

W tym stanie rzeczy, nie mając wątpliwości, iż w chwili czynu oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego co do sprawstwa i winy J. O. (2) w zakresie zarzucanego mu występku.

Odnosząc się do zarzutu zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego zauważyć trzeba, że kara wymierzona wyrokiem Sądu Rejonowego nie nosi cech rażącej surowości. Nie każda różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art.438 pkt. 4 kpk, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu niedającym się zaakceptować. Niewspółmierność rażąca to znaczna, "bijąca w oczy" różnica między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 30.05.2003 r., sygn. akt II AKa 163/03, OSA 2003/11/113). Ujawnione zaś w rozpoznawanej sprawie okoliczności, które mają zasadniczy wpływ na wymiar kary nie uzasadniają zarzutu obrońcy oskarżonego w tym zakresie. Sąd Rejonowy wymierzając J. B. obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania świadczenie pieniężne na cel społeczny, prawidłowo zastosował dyrektywy wymiaru kary oraz zasady ukształtowane przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. W szczególności zwrócić w tej mierze należy uwagę na naruszenie przez oskarżonego ciężących na nim obowiązków, jako kierowcy. to jest prowadzenie samochodu pod wpływem alkoholu.

W zakresie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych poczynić należy kilka uwag o charakterze ogólnym. Określając czas trwania tego środka, Sąd powinien kierować się społeczną szkodliwością popełnionego czynu, stopniem winy sprawcy oraz względami prewencji szczególnej i ogólnej. Wynika to wyraźnie z regulacji art.56 kk., nakazującego uwzględnianie przy orzekaniu środków karnych tych samych zasad i dyrektyw, które obowiązują przy wymiarze kary (art.53 kk.). Za oczywiste uznać również należy, że przy orzekaniu w przedmiocie środków karnych sąd winien mieć na uwadze przede wszystkim ich funkcję prewencyjną, odpowiadającą intencjom ustawodawcy (por. wyrok SN z 02.02.2007 r., V KK. 423/06, OSNwSK 2007/1/359).

W tym miejscu zgodzić się należy z apelującym, iż czyn oskarżonego nie cechował się wysokim stopniem wytworzonego przez niego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. J. O. (1) kierował bowiem samochodem osobowym w godzinach wieczornych, w dobrych warunkach atmosferycznych, z dozwoloną prędkością na ulicy osiedlowej.

Nadto postawa prezentowana przez oskarżonego w trakcie postępowania daje podstawę do przyjęcia, iż ma on świadomość karygodności swojego postępowania. Uwzględniając również nienaganny dotychczasowy sposób jego życia, charakter jego pracy a także orzeczone, obok kary pozbawienia wolności, świadczenie pieniężne, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż roczny okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie wystarczający, aby J. O. (1) wykształcił w sobie zdecydowanie krytyczny stosunek do popełnionego czynu, zmobilizował go do przestrzegania zasad ostrożności i uczulił na bezpieczeństwo innych uczestników ruchu.

Z uwagi na powyższe konstatacje, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w zakresie okresu na jaki orzeczony został środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o przepisy art.627 kpk. w zw. z art.634 kpk. oraz art.2 ust.1 pkt.2 w zw. z art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r.(Dz. U. Nr 27, poz.152 z późn.zm.) o opłatach w sprawach karnych.